USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **R. R.**, zastoupený Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. února 2018, č. j. KRPA-47508-12/ČJ-2018-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. dubna 2018, č. j. 2 A 17/2018 - 35,

takto:

I. Řízení **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jakubu Backovi, advokátu, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **8 228 Kč**, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Žalobce byl dne 3. února 2018 zajištěn hlídkou cizinecké policie poté, co během pobytové kontroly nepředložil žádný cestovní doklad.

[2] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví žalobce zajistil za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). S ohledem na skutečnost, že žalobce pobýval na území České republiky od roku 2007 bez potřebného povolení a nerespektoval dříve uložená rozhodnutí o správním vyhoštění, dospěl žalovaný k závěru, že v jeho případě existuje nebezpečí, že by mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. To zároveň vylučuje uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování. Žalovaný též

konstatoval, že v případě žalobce neexistuje překážka, která by mu bránila opustit území Evropské unie.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Stěžejní námitku, že se žalovaný nijak nevyjádřil k probíhajícímu válečnému konfliktu na Ukrajině, který má bránit realizaci správního vyhoštění žalobce, považoval městský soud za nedůvodnou. Odůvodnění napadeného rozhodnutí k této otázce je stručné, ale přezkoumatelné a dostatečné, neboť žalovaný posuzoval možné překážky budoucího správního vyhoštění pouze předběžně. Městský soud též uvedl, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že situace na Ukrajině umožňuje výkon rozhodnutí o správním vyhoštění do tohoto státu.

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Nesouhlasí s názorem městského soudu, že se žalovaný s vážnou újmou hrozící stěžovateli vypořádal dostatečně. Stěžovatel považuje za nezpochybnitelné, že takovou vážnou újmou může být i válečná situace na Ukrajině. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tvoří pouze paušalizované tvrzení očividně užívané v obdobných věcech. Stěžovatel též považuje za nepřijatelné, že se městský soud pokusil sám vypořádat část sporné otázky.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti ve lhůtě k tomu stanovené nevyjádřil.

[6] Z předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalovaný stěžovateli rozhodnutím ze dne 3. února 2018, č. j. KRPA-47508-19/ČJ-2018-000022, uložil správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1 a 2 zákona o pobytu cizinců a zároveň mu zakázal vstup na území členských států Evropské unie po dobu 4 let. Stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí odvolání a dne 8. února 2018 požádal o mezinárodní ochranu.

[7] Následně rozhodl odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra o zajištění stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (rozhodnutí ze dne 12. února 2018 č. j. OAM-23/LE-LE05-LE26-PS-2018). Z toho důvodu vydal žalovaný dne 12. února 2018 příkaz k ukončení zajištění stěžovatele podle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

[8] Podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 15. srpna 2017, platí, že *v případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.*

[9] Nejvyšší správní soud připomíná, že ve svém usnesení ze dne 25. září 2017, č. j. 3 Azs 243/2017 - 24, dospěl k závěru, že pokud krajský (v tomto případě městský) soud o žalobě proti rozhodnutí o zajištění meritorně rozhodl a Nejvyšší správní soud následně rozhodl o zastavení řízení v důsledku ukončení zajištění, nebyl cizinci přístup

k soudu odepřen „*Nárok na soudní řízení v další instanci (navíc bezvýjimečný), pak není Ústavou či Listinou nikde formulován a právem na spravedlivý proces ve věcech správního soudnictví ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny, věty první není pokryt ani nejde o případ podle čl. 2 dodatkového protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod uveřejněných pod č. 209/1992 Sb.*“ (obdobně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. listopadu 2017, č. j. 6 Azs 291/2017 - 31). Aplikace citovaného ustanovení v řízení před Nejvyšším správním soudem poté, co městský soud zajištění stěžovatele věcně posoudil, je proto v souladu s Ústavou, Listinou základních práv a svobod i s mezinárodními smlouvami o lidských právech, jimiž je Česká republika vázána.

[10] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 320/2017 - 20 ze dne 29. listopadu 2017, č. 3863/2018 Sb. NSS, dále vyplývá, že výše citované ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců se uplatní i tehdy, byl-li cizinec ještě před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti „přezajištěn“, tedy byl-li zajištěn samostatným rozhodnutím jiného správního orgánu (Ministerstva vnitra). „*Trvá-li zajištění dále v režimu zákona o azylu, je vykonáváno na základě jiného rozhodnutí vydaného Ministerstvem vnitra, nikoli na základě rozhodnutí o zajištění, které bylo vydáno policií a které je žalobou napadeno.*“ Jinými slovy, i ukončení zajištění podle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců spadá pod případy předpokládané v § 172 odst. 6 citovaného zákona.

[11] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že byla naplněna hypotéza § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců – zajištění stěžovatele bylo před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ukončeno. Rozhodnutí o zajištění stěžovatele věcně přezkoumal městský soud, byl tedy zároveň naplněn požadavek vyplývající z čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Kasační stížnost je koncipována jako mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Nejvyššímu správnímu soudu proto nic nebrání rozhodnout v souladu s § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), aplikovaným na základě § 120 s. ř. s., ve spojení s § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců o zastavení řízení o kasační stížnosti.

[12] Nejvyšší správní soud zvažoval, zda není na místě přerušit řízení a vyčkat rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 41/17 (návrh skupiny senátorů na zrušení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců) či rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce ohledně souladu § 46a odst. 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (který obsahuje stejné podmínky pro zastavení řízení jako § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců), s unijním právem, předložené mu Nejvyšším správním soudem v usnesení ze dne 23. listopadu 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43. Z důvodů uvedených v dosavadních usneseních, např. ze dne 7. března 2018, č. j. 3 Azs 361/2017 - 28 a č. j. 6 Azs 416/2017 - 25, či například ze dne 19. dubna 2018, č. j. 7 Azs 81/2018 - 26, však Nejvyšší správní soud řízení nepřerušil. V podrobnostech lze potom odkázat na odstavce 17–22 citovaného usnesení č. j. 3 Azs 361/2017 - 28.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[14] Stěžovateli byl usnesením městského soudu 5. března 2018, č. j. 2 A 17/2018 - 17, ustanoven zástupcem advokát, který jej zastupoval i v řízení o kasační stížnosti (poslední věta § 35 odst. 9 s. ř. s.). Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s., věta první za středníkem). Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za dva úkony právní služby spočívající v poradě s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“)], a v sepisu a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za nějž mu za každý náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 6 800 Kč. Jelikož ustanovený advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, navyšuje se mu přiznaná odměna o 21 % čítajících výši této daně na konečných 8 228 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu